

3. Manufacturing Support & Procurement Kala Naft Co., Tehran ska bära sina rättegångskostnader samt ersätta de rättegångskostnader som Europeiska unionens råd förorsakats i såväl första som andra instans.
4. Europeiska kommissionen ska bära sina rättegångskostnader i såväl första som andra instans.

⁽¹⁾ EUT C 287, 22.09.2012.

Domstolens dom (andra avdelningen) av den 21 november 2013 (begäran om förhandsavgörande från First-tier Tribunal (Tax Chamber) — Förenade kungariket) — Dixons Retail plc mot Commissioners for her Majesty's Revenue and Customs

(Mål C-494/12) ⁽¹⁾

(Direktiv 2006/112/EG — Mervärdesskatt — Leverans av varor — Begrepp — Bedräglig användning av ett bankkort)

(2014/C 39/11)

Rättegångsspråk: engelska

Hänskjutande domstol

First-tier Tribunal (Tax Chamber)

Parter i målet vid den nationella domstolen

Klagande: Dixons Retail plc

Motpart: Commissioners for her Majesty's Revenue and Customs

Saken

Begäran om förhandsavgörande — First-tier Tribunal (Tax Chamber) — Tolkning av artiklarna 14.1 och 73 i rådets direktiv 2006/112/EG av den 28 november 2006 om ett gemensamt system för mervärdesskatt (EUT L 347, s.1) — Begreppet leverans av varor — Leverans efter köp som genomförts genom otillåtet och bedrägligt bruk av kreditkort

Domslut

Artiklarna 2 led 1, 5.1 och 11 A.1 a i rådets sjätte direktiv 77/388/EEG av den 17 maj 1977 om harmonisering av medlemsstaternas lagstiftning rörande omsättningsskatter — Gemensamt system för mervärdesskatt: enhetlig beräkningsgrund, och artiklarna 2.1 a, 14.1 och 73 i rådets direktiv 2006/112/EG av den 28 november 2006 om ett gemensamt system för mervärdesskatt, ska tolkas så, att

under sådana förutsättningar som är aktuella i målet vid den nationella domstolen, utgör en fysisk leverans av en vara till en köpare, som på ett bedrägligt sätt använder ett bankkort som betalningsmedel, en "leverans av varor", i den mening som avses i de ovannämnda artiklarna 2 led 1, 5.1, 2.1 a och 14.1. I samband med en sådan leverans ska tredje mans betalning enligt ett avtal mellan tredje man och varuleverantören, genom vilket tredje man har åtagit sig att betala varuleverantören för varor som denne sålt till köpare som använder ett bankkort som betalningsmedel, anses utgöra ett "vederlag", i den mening som avses i de ovannämnda artiklarna 11 A.1 a och 73.

⁽¹⁾ EUT C 26, 26.1.2013.

Begäran om förhandsavgörande framställd av Hoge Raad (Nederländerna) den 21 november 2013 — Staatssecretaris van Financiën mot Fiscale Eenheid X NV cs

(Mål C-595/13)

(2014/C 39/12)

Rättegångsspråk: nederländska

Hänskjutande domstol

Hoge Raad der Nederlanden

Parter i målet vid den nationella domstolen

Klagande: Staatssecretaris van Financiën

Motpart: Fiscale Eenheid X NV cs

Tolkningsfrågor

1. Ska artikel 13 B d.6 i sjätte direktivet ⁽¹⁾ tolkas så, att ett företag som har bildats av fler än en investerare enbart i syfte att investera det anskaffade kapitalet i fastigheter, kan anses utgöra en särskild investeringsfond i den mening som avses i det direktivet?
2. Om fråga 1 besvaras jakande, ska artikel 13 B d.6 i sjätte direktivet tolkas så, att med uttrycket "förvaltning" även ska avses den faktiska användning av företagets fastigheter som har lagts ut på tredje man?

⁽¹⁾ Rådets sjätte direktiv 77/388/EEG av den 17 maj 1977 om harmonisering av medlemsstaternas lagstiftning rörande omsättningsskatter — Gemensamt system för mervärdesskatt: enhetlig beräkningsgrund (EGT L 145, s. 1; svensk specialutgåva, område 9, volym 1, s. 28)